

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku A. K. i E. Z.

przy uczestnictwie Gminy Miejskiej K. i Spółdzielni Mieszkaniowej "J." w K.

o stwierdzenie nabycia własności w drodze zasiedzenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 marca 2013 r.,

zażalenia wnioskodawczyń na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 kwietnia 2012 r.,

oddala zażalenie i zasądza od wnioskodawczyń na rzecz uczestniczki Gminy Miejskiej K. kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w K. na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odrzucił apelację wnioskodawczyń A.K. i E. Z. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 kwietnia 2011 r., uznając ją za niedopuszczalną z powodu zaskarżenia nią nieistniejącego orzeczenia. Sąd wyjaśnił, że wnioskodawczynie zgłosiły żądanie stwierdzenia, że nabyły przez zasiedzenie własność dwóch nieruchomości - działki 130/2 oraz działki 130/4. Sąd pierwszej instancji w postanowieniu z 21 kwietnia 2011 r. uwzględnił ich wniosek co do działki nr 130/2, natomiast nie zawarł w postanowieniu rozstrzygnięcia o wniosku o stwierdzenie nabycia własności drugiej z działek - nr 130/4. Apelacja wnioskodawczyń skierowana została przeciwko wydanemu postanowieniu „w części dotyczącej nieorzeczenia stwierdzenia zasiedzenia działki 130/4”, co Sąd Okręgowy uznał za niedopuszczalne i wskazał, że w razie pominięcia w orzeczeniu niektórych żądań strona powinna złożyć wniosek o uzupełnienie orzeczenia lub wszcząć nowe postępowanie.

W zażaleniu na powyższe postanowienie wnioskodawczynie zarzuciły naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 367 § 1 k.p.c. w zw. z art. 518 k.p.c. i art. 370 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez pominięcie, że zaskarżone orzeczenie istnieje, ponieważ Sąd Rejonowy orzekł o uzupełnieniu postanowienia w zakresie zaskarżonym apelacją przez wnioskodawczynie. We wnioskach skarżące domagały się uchylenia postanowienia Sądu Okręgowego i przekazania sprawy o stwierdzenie zasiedzenia działki nr 130/4 do merytorycznego rozpoznania oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Środki zaskarżenia mają charakter zindywidualizowany, przedmiotem zaskarżenia jest bowiem zawsze konkretne orzeczenie, które musi być sprecyzowane w sposób nie budzący wątpliwości (art. 368 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 394 § 3 k.p.c., art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.). Apelacja, której odrzucenie jest przedmiotem

postępowania zażaleniowego, została wniesiona przez wnioskodawczynię od postanowienia z dnia 21 kwietnia 2011 r., w którym, co nie jest sporne, brak było pozytywnego bądź negatywnego rozstrzygnięcia o wniosku dotyczącym nabycia przez nie działki nr 130/4. Pominięte żądanie zostało na wniosek uczestniczki – Gminy Miejskiej K. – objęte postanowieniem uzupełniającym wydanym w dniu 1 lipca 2011 r., którego treść była niekorzystna dla wnioskodawczyń - ich wniosek w tej części został oddalony. Postanowienie uzupełniające stanowiło odrębne orzeczenie merytoryczne rozstrzygające o części żądania, o której Sąd Rejonowy nie orzekł w postanowieniu z 21 kwietnia 2011 r. Zawarte w nim rozstrzygnięcie nie stawało się z mocą wsteczną elementem wcześniejszego, niepełnego postanowienia. Podlegało na zasadach ogólnych zaskarżeniu apelacją, tej jednak wnioskodawczynię nie wniosły. Apelacji od postanowienia z 21 kwietnia 2011 r. nie można - wbrew stanowisku wnioskodawczyń - traktować jako apelacji od postanowienia z dnia 1 lipca 2011 r., skoro została wniesiona przed wydaniem tego postanowienia i zaskarżono w niej postanowienie z dnia 21 kwietnia 2011 r. „w części dotyczącej nieorzeczenia stwierdzenia zasiedzenia działki 130/4”, skierowana więc była przeciwko innemu orzeczeniu i kwestionowała nieprawidłowość (brak rozstrzygnięcia o części wniosku) potwierdzając tym samym, że zaskarżone zostało orzeczenie nieistniejące.

Sąd Okręgowy, odrzucając apelację wnioskodawczyń, postąpił prawidłowo i nie naruszył żadnego ze wskazanych w zażaleniu przepisów, wobec czego zażalenie na jego postanowienie należało oddalić na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ i art. 13 § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego uzasadnia treść art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., ponieważ interesy wnioskodawczyń i uczestniczki - Gminy Miejskiej K. były sprzeczne. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika uczestniczki określa § 2 ust. 1 i 2, § 7 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

